

v Rojicah pri Gorici ni bila na velikonočni ponedeljek Bog zna, kako dobra. Niti konj, niti ljudi ni bilo veliko na njej. — Ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Trstu ima prihodnjo nedeljo svoj občni zbor v slov. čitalnici. Omenjamo pa to, ker je le ta podružnica prva in se kaže tudi najbolj gorečo. — V Ricmanih obhaja tamošnja romarska cerkev sv. Jožefa svojo stoletnico, odkar ima lastne dušne pastirje. — Kakor se sodi, pride cesarjevič Rudolf kot nadzornik c. kr. pehote poleti na Hrvaško in stopi tudi v novo Avstrijo, t. j. v Bosno in Ercegovino. — Na Ogorskem dela še vedno povodenj veliko škodo. Drž. poslanci v Budi so preпустиili „zaslužek enega dneva“ prebivalcem onih krajev, kjer je bilo posebno veliko škode. — Predsednik ogorske kurije ali najvišje sodnije je postal Ljud. Ozabo. Pravi se, da je kalvinske vere, sicer pa „dober Madjar“. Oboje je za to, da človek lahko verjame, saj je Tisza, prvi minister, na enakem glasu.

Vunanje države. Sv. Oče so določili, naj se poje letos zadnjo nedeljo meseca septembra v vsaki župniji slovesna črna meša za verne duše v vicah. Z njo so združeni popolni odpustki za nje in za tiste, ki bodo pri njej. Obravnave med rimskim stolom in ruskim carjem so bojda že blizu pri konci. Ta vest pa ni, da ji človek verjame. — Italija ima „davek na glavo“, to se pravi vsak človek, ki biva v „blaženem kraljestvu“, mora plačati za se in če še ne more tega sam, plača pa kdo drug za nj davek. Zavoljo tega davka pa se godé sedaj na večih krajih nemiri, ker se zdi ljudem davek krivičen. — General Boulanger je sedaj na vrhu ter ga hoče več volilnih okrajev za poslanca. Ministerstvo Floquet nima sreče ter ne mara nobena stranka za nj. Tudi to, kar obeta, da bode storilo, ni poslancem nič kaj po volji, še celó to ne, da hoče ločiti cerkev od države. Tedaj že tudi to ne „vleče“ več! — V Irskem so novi neredi, ker prepoveduje anglijska vlada očitne shode. Ljudstvo trga siloma take prepovedi s sten. Kraljica, ki biva sedaj v Florenciji, misli iti od ondot v Berlin k svoji hčeri, cesarici Viktoriji. Kakor pa je podoba, ne bode nič iz zaroke princa Battenberškega s hčerjo nemške cesarice in torej brž kone izostane „stara mati“ ter ne pride v Berlin. — Knez Bismarck nima več trdnih tal pod seboj, cesar in še posebej cesarica ne mara biti le senca a tudi Bismarck se obotavlja dati moč iz roke, kakor jo je imel doslej. No mi ne mislimo, da odstopi železni kancelar, njegovo delo, zedinjenje Nemcev, še ni v zavetji in torej še tudi za nj ni čas, da odstopi. — V Poznanji je na večih krajih povodenj in se je nemška cesarica peljala tje, da tolaži uboge prebivalce. — Na Ruskem je sedaj bolj,

kakor le kedaj, glas po miru in če pride do vojske, bilo bi to zoper voljo cara. — V Bolgariji vrši se preiskava zoper majorja Popova, ki ga dolžó, da je izpraznil vojaško kaso za se in pravijo, da je mož te tatvine kriv, pa da je še več drugih častnikov z njim v zvezi. — Turčija nima prav volje za to, da sklene s Srbijo poštno zvezo, vendar pa se pogaja sedaj srbski poslanik Novakovič z njo, da se dožene čem prej je mogoče, taka pogodba. — V Skadru so bili tam Turki ubili necega duhovnika, jezuita, oblastnija ima sicer hudodelce v pesti, toda noče jih djati v kazen. Francoski in italijanski konsul tirjata kazen a Turki se jima grozijo, da še njiju ubijó, če ne dasta mirú. — V Atenah je bil nemir in ste si stranki, vladna in nasprotna, dokazovali z revolverji, katera da trdi pravo. — Na otoku Kreta je vsa podoba, da si bodo kmalu Turki in kristjani na novo v laséh. — Iz Abesinije gredó ital. vojaki domov, samo 9000 jih ostane še ob Rdečem morji. Poveljnik jim bode general Saletta, general San Marzano pa se vrne z večjim delom vojakov domov.

Za poduk in kratek čas.

Kovač Lojze.

(Narodna pripovedka iz Savinjske doline.)

Zapisal Leon Štorman.

Tisti čas, ko sta Kristus in sv. Peter po svetu hodila je živel v neki vasi eden kovač, Lojze po imenu. K njemu prideta enkrat ta dva sv. popotnika in ga vprašata če potrebuje kakega pomagáča.

Kovač zadovoljno sprejme obadva v delo; odkaže jima, kako in kaj imata začeti. Veselo se primeta Kristus in sv. Peter dela, pridno razbijata po nakovalu, da se je daleč okoli razlogalo; vse jima je šlo lepo, hitro izpod rok, vsako reč sta dobro razumela, bolje sta znala, kakor Lojze sam, čeravno je mojster.

Nekega dne pride po cesti mimo te kovačnice neka stara ženica in ko notri zagleda tako pridne delalce, vsede se na prag in ljubo se ji zdi gledati hitrost in ročnost kovačev.

„O, kako vas je veselo gledati, ker tako pridno delate!“ spregovori starka. „Tudi jaz sem rada delala, dokler sem mlada bila; pa zdaj — —“.

„Ali bi še rada mlada bila?“ jo vpraša Kristus.

„Bi, ko bi božja volja bila!“

To je Kristusu dopadlo, da je tako v božjo voljo vdana, da je svojo željo le božjej volji podvrгла. Zatorej jo prime in porine v žrjavico. Piha z mehóm, piha in čez malo trenotkov skoči iz žrjavice mlado brhko dekle.

Potem je minolo nekaj časa, Kristus in

sv. Peter skleneta kovaško delo opustiti in še dalje po svetu iti. Odpovesta Lojzu delo in se odpravita na pot. Pri slovesu reče Kristus mojstru: „Ti pa delaj tako, kakor sam znaš, ne tako, kakor si mene videl“. Dal je razumeti: Naj ne poskuša starih ljudi v ogenj devati, da bi potem mladi postali.

Lojze imel je že silno staro mater. Po odhodu pomagačev ga je vedno nagovarjala, da bi jo pre naredil, da bi mlada bila. Sin se brani; pravi, da ne sme, pa si tudi ne upa, tako delati, kakor je uni pomagač. Mati pa le sili in sili rekoč: „Je li pomagač večji, kot mojster? Glej, jaz sem že stara, ne morem več delati, ti se ženiti nočeš, kdo te bo gospodinjl! Pre naredi me, da bom mlada, potem te pa še jaz lahko oskrbujem“.

Ko mati le ne odjenja nadlegovati, je Lojzu že preveč sitno, toraj jo zagrabi in vrže v žrjavico. Piha z mehoma, piha, pa hitrejše ko piha močnejše mati gori; zgorela je.

S tem, da je Lojze postal svoje matere smrti kriv, zaslužil si je večno pogubljenje; pa kaj se zgodi?

Nekaj let potem prideta zopet Kristus in sv. Peter v vas, kjer je Lojze stanoval, pa zelo pozno zvečer. Zatega del iščeta si prenočišča po hišah, ali nikjer ju nočejo pod streho. Nazadnje se še tudi h kovaču Lojzu zatečeta in ga za prenočevanje prosita. On, čeravno ju ni nič spoznal, kdo sta, jima vendar prijazno reče: „Nikoli še nisem nobenega človeka prenočil, vaju pa vse eno bodem“.

Vljudno ju pelje v hišo in lepo postreže ter da okusno večerjo, mehko postelj in dober zajutrek.

Zjutraj, predno božja popotnika naprej gresta, obrne se Kristus proti Lojzu in reče: „Ker si tako dober človek, da si nama lepo postregel, dovolim ti, da si voliš tri želje, in hočem ti jih izpolniti“.

Kovač ju porogljivo pogleda po strani in si misli: Ne kaže, da bi vidva mi izpolnila želje. Malo potuhta, pa vendar reče: „Želel bi, imeti v svojej kovačnici, tako klop, da kdor bi na njo sedel, bi poprej ne mogel ustati, da bi jaz rekel: Ustani.“

„Že dobiš“, reče Kristus, „kaj še dalje želiš?“

„No pa daj, da pred mojo kovačnico zraste drevo, ki bo vedno cvetelo, ob enem pa tudi zrel sad prinašalo“.

„Tudi dobiš; v čem obstoji tvoja tretja želja?“ — vpraša nadalje Kristus.

Kovač si malo pomisli in reče: „Dobro bi tudi bilo, ko bi pred mojo kovačnico zrastel tak gaber, da bi po njem lahko v nebesa plezal“.

„Glejte človeka“, reče Jezus proti sv. Petru, „na vse posvetno najprej zmisli, zadnja so nebesa“, in šla sta dalje, kovač pa poln veselja

po svojih opravilih, ker se mu je izpolnilo, česar je želel. (Konec prih.)

Smešnica 15. „Točarica!“ kliče tujec sedeč za mizo, „točarica!“ Točarica pa nič ne sliši, ker ima drugo delo v rokah. „Točarica!“ zaupije pa sedaj tujec na vse grlo, „za božjo voljo, ali nimate ušes?“ „Imamo“, odvrne točarica, ki zasliši samo zadnje besede tujca, „imamo jih, svinjske s hrenom“.

Razne stvari.

(Telegram.) Rim, 12. aprila ob 6. uri 35 min. zjutraj. Danes smo bili pri sv. meši sv. Očeta. Romarji so vsi zdravi in navdušeni.

Dr. Križanič.

(Cesarjev dar.) Nj. veličanstvo svitli cesar je daroval krajnemu šolsk. svetu pri sv. Marjeti nad Laškim trgom 200 glđ., da pozida dvorazredno šolo.

(Občni zbor.) Podružnica družbe sv. Cirila in Metoda Šaleške doline v Šoštanji ima svoj občni zbor dne 16. aprila popoldan ob 3. uri v čitalničnih prostorih v Šoštanji. Prosi se obilne udeležbe. Načelnštvo.

(Romarji.) V ponedeljek dne 9. aprila so se v Rim odpeljali iz Maribora tle p. n. gg.: Dr. Ivan Križanič, stolni korar, Fr. Ermenec, župnik v Lučah, J. Sorglechner, župnik v Cirkovicah, M. Kragelj, župnik na Polji, M. Burcar, župnik v Rušah, Jos. Probst, župnik na Muti, Ed. Janžek, župnik pri sv. Marjeti pri Rimskih toplicah, Jos. Kralj, župnik pri M. D. v puščavi, P. Skuhala, župnik pri Veliki nedelji, Vil. Venedig, župnik v Središči, Fr. Kitak, provisor v Št. Ožbaltu, A. Potočnik, mestni kaplan v Slov. Bistrici in J. Kozinc, kaplan pri sv. Križi pri Slatini. Za tem še Anton Kropelj, Jozefa Fak, Liza Arnuš in A. Janežič

(Premeščenje.) G. Miha Papež, namestnijski vežbenik, pri c. kr. okr. glavarstvu v Slov. Gradci, pride na enako mesto v Brežice.

(Šulverein.) V petek, dne 7. aprila ste imeli moška in ženska podružnica nemškega šulvereina v Mariboru svoj občni zbor. Zanimivo je iz njega samo to, da je bila „ena“ ženska te podružnice v pričo, ko so snovali podružnico tega društva v Št. Lenartu v slov. goricah. „M. Z.“ sama naznanja to ter pristavlja v svojem poročilu o tem zboru, da „se je to naznanilo vzprejelo z velicim veseljem“. No, veselje je gledé na to tudi na naši strani.

(Lovske karte.) Kdor hoče iti na lov, mora imeti lovsko karto. Njo dobi za tri goldinarje pri c. kr. okr. glavarstvu. Sedaj pa je treba še prošnji za tako karto pridjati 1 glđ. za kolek in kedar se taka karta, ki velja samo za tri leta, obnavlja, treba je novih štirih goldinarjev za-njo.